

der nogen Grund til at bebrejde dem, eller kan man overhovedet undre sig over, at de under Tiden kan være fristede til at forsømme deres eget Hus og Hjem. Jeg véd selv at fortælle om Dage, da jeg hverken tænkte paa Mad eller Søv, Kulde eller Varme, Forretninger eller Familie, men kun gik fra det ene Sted til det andet og prøvede paa at skaffe Hjælp, enten i Form af Gaver eller Arbejde, til stakkels ulykkelige Mennesker, der ikke kunde udtrykke deres Nød paa Engelsk.

Herovre er man ellers ikke vant til daglig at se al den Fattigdom og Urenlighed, som man kjender saa godt i alle store Byer i Evropa, og Kvindernes Medfølelse for den Art Forhold vækkes saa meget lettere, som enhver Arbejder herovre al Tid kan have et rent og ordentligt Hjem. — Fattigdom føles stærkest ved Sammenligning, og man hører ofte nyankomne Indvandrere, som ikke lige strax har Lykken med sig, klage bittert over den Skuffelse, de har lidt, idet de bliver ved at være fattige. Her er et Exempel, der kun er ét af mange. En tysk Kone kom til vor Poliklinik som Patient, og jeg tog hende under Behandling; hun fortalte mig saa sin Historie. Hun og hendes Mand og fem Børn var komne til Amerika for 2—3 Maaneder siden, ingen af dem kunde et Ord Engelsk. En amerikansk Dame anbefalede Manden til en Orkesterdirigent, som ogsaa antog ham, men ikke gav ham mere end „3 Dollars om Dagen“, og det „var alt hvad Familien havde at leve af“; — „ganske vist“, tilføjede hun „giver saa min Søsters Mand, som er Bager, os alt det Brød, vi spiser“. Saa spurgte jeg: „Hvor meget tjente Deres Mand, da han var Banevogter hjemme i Tyskland?“ Hun nævnede Summen, jeg tror, det var to Reichsmark (en halv Dollar) om Dagen; men hun tilføjede: „Men saa havde vi selv Kartofler i et lille Stykke Jord, som hørte til vort Hus, og somme Tider var han fri for Tjeneste, og saa gjorde jeg hans Arbejde, og han spillede saa snart det ene Sted og snart det andet — for han havde været ved Militærmusiken — og tjente en eller to Mark extra“. Da jeg spurgte hende, hvor mange Værelser de havde hjemme i Tyskland, svarede hun: „Et Værelse, et Kammer og et Kjøkken“. — „Hvor tit spiste De Kjød derhjemme?“ „Hver Søndag“. — „Hvor tit fik De Kage og Hvedebrød?“ „Ikke ret tit, men al Tid til Jul og naar der var Marked“. — „Naa, fortæl mig saa, hvor mange